

Fundamenteel en praktisch omgaan met het leven

– Francis Berry-Evans

Het leven is een paradox. Wij zeggen: 'Klein beginnen; gebruik een geleidelijke benadering.' Wij lezen gewoonlijk heen over wat we de inleiding noemen, het simpele, zodat we maar door kunnen naar 'het betere werk'. Zo leren wij het complexe. Vervolgens leren we hoe we de verlichten moeten aanhalen; en citeren wij uit de citaten over wat de verlichten nu echt bedoeld hebben. Zo krijgen we een universitaire graad. Helaas is dit hoe wij de opgeleide mensheid worden, geen verlichte mensheid.

Het lijkt wel of ik veel mensen ontmoet heb in organisaties over de hele wereld die één ding gemeen hebben: het zijn belezen individuen. Zij kunnen over alles met u debatteren, als u wilt. Ofschoon u misschien liever zegt: 'U hebt gelijk' en dan verder gaat. Hoe kun je ergens over debatteren met een gesloten denkvermogen? Iemand met een gesloten denkvermogen heeft de waarheid al, althans tot zijn eigen tevredenheid en soms is het de moeite waard een poosje naar hem te luisteren om vast te stellen of dat volgens u ook zo is.

Ik denk echt dat als u teruggaat naar de simpele lessen, en ze echt onderzoekt en ermee aan het werk gaat, dat u er dan misschien in kunt slagen in één leven een van deze lessen onder de knie te krijgen. Als u dat lukt, wordt het een promotie, een echte verlichting. Het is niet gemakkelijk. Verlichting is iets praktisch, de toepassing van een waarheid in het leven, dat wil zeggen de toepassing van die waarheid niet één of twee keer, maar permanent. Wanneer u een meester bent geworden in één van deze simpele dingen, dan kunt u erkend worden als een meester.

De Grote Meesters die de (ideeën van de) Theosofische Vereniging geformuleerd hebben, kenden deze principes. Zij zorg-

den ervoor dat deze principes verankerd werden in de grondbeginselen van de Vereniging. Toch hadden ze niet veel hoop dat iemand ze echt zou begrijpen. De omvang van de bibliotheek laat zien hoeveel mensen geschreven hebben over wat er nodig is, maar zijn wij als groep zelfs maar een klein beetje vriendelijker geworden jegens onze medemensen? Denken wij het beste van mensen in het algemeen, of zelfs maar van onze medeleden?

Een van de grondbeginselen van theosofisch denken draait om broederschap (zusterschap), of om onze gemeenschappelijke basisvorming als mensen. Natuurlijk hebben wij allemaal affiniteit met het eenheidsprincipe, dat is gemakkelijk. Als we dat begrepen hebben kunnen wij doorgaan met de Geheime Leer, het betere werk. Maar even zonder gekheid, ik denk dat het probleem is dat wij, totdat wij broederschap onder de knie hebben, nooit iets anders kunnen begrijpen. (Door deze bewering zullen velen zich op hun teentjes getrapt voelen).

Broederschap is een van de simpele lessen bij het zoeken naar verlichting. Wanneer we ons die broederschap eigen gemaakt hebben, hebben we plotseling het masker van de persoonlijkheid doorgeprikt en een andere essentiële waarheid ontdekt, namelijk dat er niemand is buiten uzelf, alleen de afspiegelingen die u maakt van de oordelen die u heeft en die u voorgehouden worden door anderen. Wanneer u boos bent, komt er wel iemand of iets om u dat te laten zien. U hebt wel een reden om boos te zijn. Als u ongeduldig bent, is er wel iets om ongeduldig over te zijn. Als u slachtoffer bent, dan is er wel iemand die u tot slachtoffer maakt en precies doet waarvoor u bang bent op te komen. Als u degene bent die iemand anders tot slachtoffer maakt, dan zult u wel een reden vinden waarom hij of zij het verdient aan gevallen te worden.

Wanneer u over iemand roddelt, dan zit er een ander soort oordeel verborgen in de roddel. Het zal lijken of de persoon waarover geroddeld wordt zich volgens uw roddel gedraagt, maar in werkelijkheid is

wat u over hem zegt net zozeer waar over uzelf, zo niet meer. U kunt niet in een ander zien wat u niet in uzelf kent.

Wanneer we ons broederschap eigen gemaakt hebben, hebben we plotseling het masker van de persoonlijkheid doorgeprikt en een andere essentiële waarheid ontdekt.

En dan, wanneer u vriendelijk bent, komt u diegenen tegen die dankbaar zijn. Wanneer u vriendelijk bent tegen iemand die u niet kent en nooit meer zien zult, dan bent u vriendelijk tegen het universum en het universum beloont vriendelijkheid met vriendelijkheid. Als ieder van ons even ter plekke een ogenblik stilstond en nadacht over onze eigen zonden, liever dan over de zonden van een ander, dan zou onze tocht naar verlichting beginnen.

Ik heb gekeken naar alle meditaties, alle leringen, al het esoterische werk en zelden heb ik absolute eerbied voor iemand anders ervaren. Ik heb, als leraar én als leerling, deelgenomen aan discussies, aan lessen, waar mensen niet genoeg respect voor anderen toonden door hun eigen mening lang genoeg terzijde te schuiven teneinde te luisteren naar wat iemand anders te zeggen heeft. Wanneer wij dit doen, dan vertellen wij hen: 'Ik ben de deskundige, ik ben hier de verlichte.' Als wij het geluk hebben om in gezelschap te zijn van iemand die met zichzelf geworsteld heeft en werkelijk iets ontdekt heeft, dan lopen we een kans mis om tot verlichting te geraken omdat wij te zeer in beslag genomen worden door onze eigen belangrijkheid, ons eigen ego. Het interessante is dat wij de woorden die wij uitspreken al duizend keer eerder gehoord hebben. Het zijn de woorden die jaar in, jaar uit in het denken rondcirkelen.

Hoe kan iemand van ons een groep zoekers te woord staan als mentor, als gids, als wij deze fundamentele les nog niet beheer-

sen? Als wij een les per week hadden om de kunst en de wetenschap te onderwijzen en na te denken over wat iemand anders te zeggen heeft, dan zouden wij misschien meer bereiken. Het lijkt mij dat toen de jonge Jezus de synagoge binnenging en met de geleerde Rabbi sprak, dit de les was die hij onderwees. Het is duidelijk dat dit inderdaad meesterrabbi's waren, omdat zij verstandig genoeg waren om te luisteren, en te weten dat de onschuld van de kindertijd voorafgaat aan oordelen.

De eerste les in meditatie is het denkvermogen stilleggen, het innerlijke gebabbel tot rust te brengen. Van hieruit kunt u de schoonheid ervaren die rondom ons is, en de schoonheid die binnenin ons is, en de schoonheid die u zelf bent. Als u dit na

enige tijd onder de knie heeft, ontdekt u misschien woorden die ontstaan vanuit het diepe innerlijk. Zij klinken niet zoals u, want ze hebben een andere kwaliteit. Sommige mensen noemen dit mediumschap, kanaliseren, gidsen van de geest, overschaduwen, ik weet niet of het dat is. Wat ik wel weet is dat het de moeite waard is om ernaar te luisteren, en het op te schrijven, en dan te beschouwen als waardevolle informatie en leiding. Ik zou niet willen aanbevelen dat u iets aanvaardt zonder er goed over na te denken en als het niet in lijn is met wat u al weet.

Uit: *Theosophy in New Zealand*,
december 2000

Vertaling: A.M.I.

Wees als de oceaan
die alle stromen en rivieren
in zich opneemt.
De machtige rust van de oceaan
blijft onbewogen;
hij voelt die niet.

De Stem van de Stilte, H.P. Blavatsky